

ZSOLTÁROSKERT

IX. évfolyam. 4. szám.

HITEPÍTŐ FOLYÓIRAT.

1942. április 15.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendők:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:
BIRÓ MÓZES

Társszerkesztő:
BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.
A Zsoltároskert folyóiratra előfizetési díját 72.389 számú csekklapon küldheti be mindenki.

A csekklapon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72.389 számú csekklapot kérni és használni a postán.

„És monda az Úr:

Imé van hely én nálam, állj a kősziklára!"

(II. Mózes kv. 33. r. 21. v.)

— Nagy magyar ébredés ígéretének jegyében folyt le Nyiregyházán az országos református konferencia —

Ez év tavaszán, Nyiregyházán tartotta meg a harmadik országos református konferenciát a Református Gyülekezeti Evangélizáció Barátainak Társasága. A konferencián az ország minden részéből több mint hetven gyülekezet tagjai jelentek meg, egyes gyülekezetekből 15—20 érdeklődő is jelentkezett. A konferencia mindvégig élő bizonyosága volt annak a hatalmas munkának, amit a Szent Lélek az evangélizáció által a magyar protestantizmus megújításáért kezdett. Legfőbb eredménye az az örömméret, hogy az egyes beszámolók szerint minden jele meg van egy új, nagy magyar ébredés kezdetének. Isten a magyarságot magának akarja, megtartani akarja, és ezért át akarja őt állítani a világ oldaláról a Krisztus oldalára. Papiros-keresztység helyett élő, Krisztusba ojtott magyar lelkeket akar és élő gyülekezeteket, amelyekben Krisztus az úr.

A konferencia vezetői beszámoltak azokról a nehézségekről, amelyek a mostani komoly időkben a konferencia megtartását szinte reménytelenné tették. Isten azonban elhárított minden akadályt. A konferencia minden zökkenő nélkül, mindvégig emelkedett evangéliumi légkörben folyt le. A nyiregyházi gyülekezet igazi testvéri szeretettel látta vendégül a rengeteg vidéki résztvevőt. Mindhárom napon át zsufozva volt a templom, a résztvevők soraiban több mint negyven lelkipásztor is helyet foglalt, köztük a nyiregyházi evangélikus püspök és lelkipásztor is. Egyetemi tanárok, bírák, ügyvédek, orvosok mellett felűző nagy számban jöttek el az Alföld földműves szegényei, hogy bizonyoságot tegyenek szerelmükről az Úr Jézus Krisztus iránt.

A háromnapos konferencia felépítése valóban a Lélek munkája volt. Mintha egy hatalmas, háromfelvonásos isteni színmű játszódott volna le előttünk. A cím: „Van hely nálam, állj a kősziklára“. (Mózesnek mondja ezt Isten akkor, amikor meg akarja neki mutatni az Ő dicsőségét.) Az első nap, az első felvonás tárgya: életünk Isten nélkül. A test szerint való, a világ zajában tusakodó, a sátán rostájában vergődő, a bűn rabszolgaságában halódó ember mutatkozott be az első nap előadásában. A második nap az Isten felé induló emberé volt. Bemutatta, hogy Isten beleszól a kétségbeesett, összetört ember életébe, lehetővé teszi számára a közeledést, hívja és besorozza őt a maga seregébe. Végül a harmadik nap az Isten színe elé kerülő ember boldog bizonyágtétele volt,

amint Isten oldalán megtalálja békességét, hivatását, amint Istennek munkatársává szegődik az Ő országának építésében.

Adja Isten, hogy a konferencia áldásai megtermékenyítsék a református gyülekezetek életét, mindenütt felébresszék az alvókat és új szószólókat hívjanak el az evangélium számára.

Az egyes előadásokról és a konferencia lefolyásáról az alábbi tudósításunk számol be:

Első nap: Isten nélkül

A világ zajában.

(Ifj. Dr. Szabó Aladár gödöllői lelkipásztor előadása).

Alapige: János 17, 13—19.

Nekünk lármas, hangos világban kell élnünk. Holott „nem vagyunk e világból valók“. Vajjon miért van olyan nagy zaj ebben a világban?

A gödöllői lelkészlak csendjét pl. különösen vasárnap este két közeli zenekar lárma is felveri. Jobbról cigányzene, balról jazzmuzsika harsog. Ez a világ szórakozásának lárma. Mikor Mózes Sinai hegyéről lejön a táblákkal és hallja alulról a nép rivalgását, azt mondja Józsuének, hogy ez nem harcviáltás, hanem vigalmi ének. Az aranyborju körül dalolt és táncolt a nép. Ezt teszi ma is.

Van aztán zaja a munkának, a kulturának is. A Jelenések könyve profétálja az időt, amikor az elvetett Babilonban „többé nem hallatik a hárfások és siposok és trombitások és muzsikások szava és semmi mesterségnek mestere nem találhatik többé benne és malmoknak zugása sem hallatik többé“. (18, 22).

A 46. zsoltár szemléletesen leírja a ma legaktuálisabb zajt: „nemzetek zajonganak, országok mozognak, az Úr hadakat némit el a föld széléig, ivet tör, kopját ront, hadiszekereket éget el tűzben“. A hadizaj mellett a lázongó sokaság zaját megkapóan idézi fel az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv 19. fejezete: „betelék az egész város háborúsággal, egyakarattal a színházba rohanának... ki egyet, ki mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt és a többség nem tudta, miért gyűltek össze...“

mintegy két óra hosszáig kiáltoztak: nagy az efézusi Diána" (29—34. v.).

Mi a mélyebb oka annak, hogy ilyen zajló világban élünk? A zaj a Sátán eszköze. Magához vonzza általa az embereket, csalétekül az idegeiket foglalkoztatva. Másik célja, hogy alkalmatlanná tegye az embereket Isten szelid és csendes szavának megértésére, meghallására. Ezért támaszt-lázadásokat, háborukat. Egyszersmind a zaj által gyötörni is akarja az embereket.

Mi legyen már most a magunk tartása ebben a zajos világban? Vannak, akik jól érzik magukat a zajban. Bekapcsolják a rádiót egyenesen azért, hogy zaj legyen. Kívánatos számukra a zaj, mert nem akarnak magukba nézni és Istennel találkozni. Hát nem érdekes, hogy a pihenni menő nyaralók is a legzajosabb szórakozásokkal töltik mostanában az idejüket? Még a pihenésben is szükség van a lármára.

A családi otthon egyik célja az volna, hogy távol tartsa a világ zaját. És fájdalom, igen sok családban mégis állandó a harc zaja. A viszály, a veszekedés zajt támaszt. Sok hívő ember is van, aki viselkedésével még fokozza a zajt. Sajnos, még evangéliumi egyesületek választmányi ülésein is előfordul a megszegyenítő, zürzavaros zaj.

Már pedig Isten folyton csendre int bennünket. Illésnek negyven napi járőföldre kellett elmennie, lakatlan helyre, hogy meghallhassa az Úr szavát. Mózes is, az Úr Jézus Krisztus is elvonult időnként a magányba, hogy tökéletesen elcsendesedjék. Nekünk keresnünk kell a csendet. Legyünk mennél halkabbak, végezzük a legnagyobb munkát is minél kisebb zajjal. Ugy szolgáljunk, hogy mások számára is csendet biztosítsunk.

Isten nem akarja, hogy mi pusztában éljünk állandóan, mint az ókori remeték. Nekünk a zajos világban kell élnünk, de másként kell élnünk, zaj nélkül kell élnünk. És tudnunk kell, hogy megígértett számunkra odafent az égi hon csendje, amelynek áldásait ott fogjuk igazán megtapasztalni.

Imaóra a családjért.

(Vezette: Békefi Benő lelkipásztor)

Alapigék: I. Kor. 11, 3 és Kolossé lev. 3, 18—21.

Isten leghatalmasabb kegyelmi ajándéka, hogy valakinek hitet ad. A hitet nyert emberrel szemben azután nyomban azzal az igénnyel lép fel az Úr, hogy feltétel nélkül engedelmeskedjék Néki. Az engedelmség gyakorlatának fontos helye a család. Addig nem keresztyén az életem, amíg be nem állok az alapigék által meghatározott rendbe és rangsorba.

Férfi az az ember, akinek feje a Krisztus. A családfő hivatott papja a maga családjának, felelős azért, hogy a család valóban istentiszteleti közösség legyen elsősorban.

A nőtől Isten igéje engedelmséget kíván a férjével szemben. A hívő nőtől is a hitetlen férjjel szemben! Ezt jól meg kell jegyezni. Ez a szabály áll a háztartási viszony minden kérdésére, — persze megáll a törvény, hogy „Istennek kell inkább engedni, mint az embereknek“.

Ami a gyermekeket illeti, a szülők kötelesek őket engedelmségben és istenfélelemben nevelni az Úr tanításai és intései szerint. Hívővé azonban nem lehet

nevelni senkit. Lehet azonban istenfélelemben és engedelmségben, de csak akkor, ha a gyermekek látják szüleik feltétlen hűségét és engedelmségét Isten iránt.

Tudnunk kell, hogy az igazi ébredés nem nekünk, hanem gyermekeinknek adatik majd. Nekünk addig Dávidként össze kell hordanunk minden szükségeset, hogy Salamon majd felépíthesse az Úr templomát.

Fájdalmas tapasztalat, hogy aránylag sok a hívő fiú és leány, de kevesebből lesz hívő férfi és asszony. Eljön az „égés“ ideje és ez elsodorja őket Isten mellől. Ez csak azért történhetik meg, mert nincs ott a család és nem imádkozik érte szüntelenül. Fel kell ismernünk, milyen nagy jelentősége van annak, ha a család elfaradás nélkül, éberan imádkozik egyes tagjaiért. „Higgy... és idvezülsz mind te, mind házad népe“. Az én hitemen fordul meg a családom sorsa: ezt kell tudnunk, hogy elvállalhasuk a felelősséget családunkért Isten előtt.

A sátán rostájában.

(Békefi Benő lelkipásztor előadása)

Alapige: Lukács ev. 22, 31, 32.

A sátánt még hívő emberek sem szokták eléggé komolyan venni. Sokan félreértik a szerepét. Hol hatalmasabbnak, hol erőtlenebbnek hiszik, mint amilyen a valóságban. Nagy tévedés az a perzsa hatás alatt keletkezett hiedelem, mintha Krisztus és a sátán között harc folynék. A sátán nem harcol Krisztus ellen, annál ő sokkal okosabb. Ő már egyszer megítéltetett, Krisztus a kereszten elvette a sátán hatalmát, neki hatalma van a sátán felett. Mi az Ige által tudjuk, hogy Krisztus rátaposott a sátán fejére és azóta teljesen megváltozott Isten háztartásában a sátán szerepe.

Isten felhasználja a sátánt, hogy bizonyos munkát elvégezzen az Ő választottáiban, mert a sátán bukottságában is Isten dicsőségének akaratlan eszköze. A sátán nem Krisztus ellen, hanem Isten népe ellen harcol. Ha már nem tudja megakadályozni, hogy kövessük Krisztust, akkor legalább azt akarja elérni, hogy ne legyen közösségünk az Igével. A sátán elkapkodni igyekszik az Ige magvait előlünk (Máté 13, 19). Ha valaki a sátán ellenére hallgatja az Igét, akkor legalább abban igyekszik meggátolni, hogy életté, cselekedetté váljék benne a hallott Ige. Ha engedelmeskedni akarsz, ott fogod találni a sátánt. Az ellene való küzdelem arany szabálya pedig: „nem erővel, hanem az Én Ielkemmél“. Mert a sátán lehetetlenné akarja tenni Isten népének hitét, eltántorítva azt a Szent Lélek követésétől. A sátán el akar hitetni minket, hogy mi hitünk érdemére támaszkodjunk.

Életkérdés ezért tudnunk, hogy amikor hitünk elszakadóban van a kegyelemtől, amikor szabadulásunkat a tulajdon hitunktól várjuk, akkor nagyon jó a sátán jelenléte, az ő rostája. Mert ugyan ki mondhatja el magáról, hogy ő képes himni? Soha, senki! Egyedül soha senki! Csakis Krisztussal együtt, kegyelemből lehet himni! Jaj a mi üdvösségmentes keresztyénségünknek! Bizony ma nagyobb tábora van a sátán keresztyénségének, mint a Krisztus keresztyénségének. Sokkal többen vannak, akik nem az üdvösségre vágyakoznak, hanem a keresztyénség világi előnyeit kívánják csak bezsebelni. Milyen jó,

hogy ott van a sátán, ha mi nem a szövetség alapján próbálunk megállni, hanem üdvösség nélküli élettel és szolgálattal próbálkozunk!

Ilyenkor felénk harsog Krisztus ítélete a János 8, 43. 44 verseiből. A „hazugság atyja“, akinek a kívánságait akarjuk mi teljesíteni, léggömbbé duzzasztja fel a mi munkánkat, hogy büszkék legyünk a hiú látszatra, s a hazugság kiszorítsa szívünkben az igazságot. Jaj a keresztyén embernek, ha látszatmunkát végez, ha folyton sűröve, forogva elhitei magával, hogy az ő szénája rendben van, holott megint csak egyedül és nem Krisztus által akar élni és szolgálni. Jób számára és a mi számunkra is nagy orvossággá lett, hogy Isten kiadta Jóbot a sátánnak, hogy megpróbálja őt, amikor Jób már kezdett megelégedni tulajdon erényeivel, kegyességével, szolgálatával.

Isten a beteg keresztyénséget adja oda megrostálni a sátánnak. Ahányszor a kegyelem valami részben is megszűnik kegyelemnek lenni, mindig előkerül a sátán rostája. Bizony nem jó benne lenni. Nem kívánczozhatunk belekerülni. Sokkal jobb igazán keresztyénnek lenni, ami annyit jelent, hogy nyomorult bűnősként belevész az ember Krisztusba! Tedd fel magadnak a kérdést: vajjon nem látszatért szolgálsz te? Vajjon nem a tulajdon hitedre építesz-e a Krisztus kegyelme helyett?

Jó tudni, hogy Krisztus „imádkozik érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed“. Ez jobb, mint a sátán rostájában lenni!

A bűn fogságában.

(Döbrössy Lajos szombathelyi lelkipásztor előadása)

Alapige: János ev. 8. r. 33—34. v.

A bűn fogsága: ez a kifejezés voltaképpen nem fordul elő a Szentírásban. János 8, 33. 34. nem a bűn fogságáról, hanem a bűn szolgátságáról beszél, a bűn rabszolgáiról beszél.

A fogság és a rabszolgaság lényegesen különböznek egymástól. A fogság legszigorúbb neme is csekélység a rabszolgasághoz képest. Az életfogytiglani elítélt sem lett tulajdona senkinek, sem az embernek, sem az államnak. A vele való bánásmódot a törvény szabályozza. A rabszolga azonban tárgy, amellyel tulajdonosa tetszése szerint bánhat. A rabszolgaóhoz képest a fogoly szinte szabadnak nevezhető.

Rabszolgaság is többféle van. A görögöknél családtagnak tekintették, a modern korban a hódítók a négek közül a férfiakat leölték, az asszonyokat és gyermekeiket vásárra hurcolták és eladták.

Mi a bűnnek nem foglyai, hanem rabszolgái vagyunk. Ez az állapotunk.

A rabszolga „nem azt műveli, amit akar, hanem amit gyűlöl.“ Kénytelen engedni a rabtartónak, a Sátánnak. Ezért kénytelen a világ a pusztulásba rohanni, mert gazdája, a Sátán így kívánja.

A bűn horog a Sátán kezében. Általa fogdossa áldozatait.

A fogoly és a rabszolga abban is különböznek, hogy a fogoly előbb-utóbb kiszabadul, míg a rabszolgát csak kiváltani lehet. Amde az ember nem tud magáért eleget tenni, mert ő a világ felett álló sátáni hatalom uralma alatt áll.

Mi történik azonban, ha kihirdetik: a rabszolgaság jogi alapja megszűnt? Mint ahogyan Isten az evan-

gélium által kihirdette, hogy nem vagyunk többé a Sátán rabszolgái! Nem bolond, aki még ezután is tovább szolgálja ezt a gyűlöletes ellenséget? Ember, vedd végre tudomásul, hogy már nem vagy köteles engedni a Sátánnak! Ne viselkedj mégis úgy, mintha rabszolga volnál! Halld meg végre az örömhírt, hogy az Úr Jézus Krisztus kiváltott téged a Sátán rabszolgaságából az Ő drága vére árán a kereszten! Merj élni a keresztyén szabadsággal és szolgálj önként, szíved örömeiben a téged megváltó Jézus Krisztusnak! A Sátán kárhózatodra akart téged felhasználni, míg az Úr Jézus olyan igát kínál, amely „gyönyörűséges és terhe könnyű!“

Nem akarnád megpróbálni? Nem akarnád meggyőződni arról, hogy láncaid lakatja már régen nyitva van s csak a nagy hitető, a hazugság atyja hitette el veled, hogy te kénytelen vagy az Ő parancsait teljesíteni, az ő szolgálatában pokolra menni?! Rázd le bilincseidet, hagyd ott a Sátánt, próbáld megtenni az első szabad lépést Isten felé! Mert ha nem teszed meg, akkor jobban szereted láncodat — a bűnt, — mint az Isten szerinti szabadságot. Vajjon csakugyan jobban szereted?

Esti áhitat: Nyomorúságaink Isten szemében.

(Tartotta Bereczky Albert budapesti lelkipásztor)

Alapigék: Római lev. 1, 18; 2, 1—5. — Zakariás 3, 1—5. — Lukács lev. 15, 20—32.

A sátánnak sikerült elhítenie a keresztyén világnak azt a hazugságot, hogy „Isten a bűnt gyűlöli ugyan, de a bűnöst szereti“. Ezt az ember így szeretné, de az Ige egészen mást mond. „Nyilván van az Istennek haragja mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen“. Isten csak azt a bűnöst szereti, aki a bűnt gyűlöli.

Az Ige egyenesen menthetetlennek mondja azt az embert, aki másokat megítél, bárki legyen is az, aki ítél. Az Ige nem tűr kivételt: s azt mondja rólunk, hogy másokat megítélve voltaképpen önmagunkat kárhóztatjuk, mivel mi ugyanazokat műveljük. Ha Isten jósága minket nem megtérésre indít, hanem mások megítélésére, akkor mi meg nem tért szívünk keménysége miatt haragot gyűjtünk magunknak a haragnak.

A tékozló fiú példájában Isten maga jön elénk és megmutatja, hogyan néz Ő a mi nyomorúságainkra. Isten minden körülmények között szent marad és az ő szentsége semmiféle tisztátalansággal nem keveredhet. Nem is csorbulhat meg ez a szentség azzal, hogy Ő megtérésünk nélkül is megbocsájt nekünk. Amig a tékozló fiú „magába nem szállt“, addig rongyokban és a moslék mellett kellett élnie. Mikor azonban végiggondolta, hogy milyen nagy bűnt követett el Atyja ellen és „felkelvén el is mene“ Hozzá, akkor az atya már messziről elébe futott. Isten az Úr Jézus Krisztusban bocsánatát kínálja nekünk. Vajjon el tudod-e fogadni te is? Vajjon nem szeretnéd-e, hogy az Úr megdorgálja a téged vádoló sátánt? Hogy „tűzből kikapott üszögnek“ nevezzen téged is? Hogy „tisztá ruhákba öltöztessenek, fejér süveget tegyenek a fejedre“ és az Ur angyala álljon melletted örökké? Ha szeretnéd, hagyd el még ma a sátán táborát és indulj el az Isten felé.

Második nap: Isten felé

Reggeli áhitat: Isten felé.

(Vezette: Békefi Benő lelkipásztor)

Alapigék: Máté ev. 15, 21—28. — Lukács ev. 18, 9—14.
Zsoltár 42, 1—6.

Tegnap az Isten nélkül való élet alá állított minket Isten igéje. Ez az állapot minden ember életében megtalálható, — még az Úr Jézus is megtapasztalta ezt: a kereszten. A kananeus asszony esete megmutatja, hogy ha szabadulni akarunk az Isten nélküli állapotból, miként lehet Hozzá közelednünk. Ő tudta, hogy sorsa annak a kezében van, Akihez neki semmi jussa nincsen. Krisztus erős próbára tette őt, kétszeri kérését elutasította, hogy harmadszorra annál kegyelmesebben teljesítse.

Mi azért vagyunk itt, azért keressük Istent, mert teljesen elégtelenek vagyunk az életünk elrendezésére. Számolnunk kell azzal, hogy nem minden imádság hallgattatik meg, hogy esetleg elutasításban lesz részünk. De az is válasz. Mi gyakran magunk akarjuk megszabni, hogy Isten mit csináljon velünk, hogyan intézze a sorsunkat. Ezért kell Istennek elutasítania bennünket, hogy megtanuljunk várni: cselekedjék Ő úgy, ahogyan Ő akar.

Tudnunk kell, hogy nekünk nincs semmi jogcímünk az Isten kegyelmére. Mi nem vagyunk Ábrahám magvából való, hanem csak a „vadolajfa ágai“, és jaj nekünk, ha kevélykedünk. „Eb“ vagyok és legfeljebb „morzsáért“ könyöröghetek. HENCEGHETSZ „ŐSKERESZTYÉN“ CSALÁDODDAL, SZÁRMAZHATSZ „ÁRON CSALÁDJÁBÓL“ IS, MEG SINCS SEMMI JUSSOD ISTEN KEGYELMÉRE. Lehet, hogy megtértél, de akkor is „eb“ vagy. Joga, jussa csak a halálig engedelmes, a kereszthalálban is engedelmes egyetlen Fiúnak van.

ÉS LÁM, AZ EB MÓDJÁRA VALÓ KÖZELEDÉS SEM EREDMÉNYTLEN. LEHULL A MORZSA ISTEN ASZTALÁRÓL ÉS AZ ÉPPEEN ELÉG NÉKÜNK. A kegyelmi morzsa is végtelenül több, mint a te bűnöd és nyomorúságod. A kegyelemnek is ára van: az, hogy nem jussként adták, hanem kegyelemként. Kegyelmet is kegyelemből.

TALÁN ÁBBAN A HELYZETBEN VAGYOK, HOGY MÁR RÉSZESEDTEM EBEN A KEGYELEMEN, DE ELTÉKOZOLTAM, A MAGAM JAVÁRA AKARTAM FELHASZNÁLNI ISTEN DICSSŐSÉGE HELYETT. Külömbnek kezdtem magamat tartani, mint mások. És ilyen állapotban, a farizeus módján próbáltam közeledni Istenhez. Ez lehetetlen. A szegény vámszedő helyzete az, amely megigazulást hozhat nekem is. Istenhez akkor vagyok legközelebb, amikor legjobban érzem életem megoldatlanságát, amikor legjobban érzem a szükségét Isten kegyelmének.

A 42. zsoltárban olyan ember imádkozik, aki már járt Istenrel. És mégis tudja, hogy nem tőle függ a megjelenés Isten előtt, hanem Istentől. „Senkisémet jöhet énhozzám, hanem ha az Atya küldi“. „Senkisémet mehet az Atyához, hanem ha én küldöm“. Még a bűnbánatból sem meríthetsz jogot, hogy Isten elé állhass. Hiába vered a melled, ha Krisztus nincs ott és nem fogja meg a kezéd, nem juthatsz Isten elé. Mert az ember számára csak egy út vezet Isten felé: Krisztus Jézus. Egyetlen kitárt kapu van, hogy te, a bűnös beléphess Isten szentélyébe: Krisztus megszabta

oldala, a kereszt. Ez a kapu szoros kapu és csak az mehet be rajta, aki Krisztus nyomdokaiban teszi meg az utat odáig.

Kérjük a Szent Lelket, mutassa meg nekünk életünk megoldhatatlan kérdéseit és vezessen bennünket Krisztus felé.

Ahogyan Isten beleszól.

(Kovács József munkácsi lelkipásztor előadása)

Alapige: Márk ev. 1. r. 16—17. v.

A Biblia arról szóló könyv, hogy Isten hogyan szólt bele évezredekben át Izráel és más népek és az egyes emberek életébe. Beleszól ma is. Vizsgáljuk meg, hogy miért, mikor, hogyan és milyen eredménnyel szólt bele Isten az életünkbe?

1. Embernek lenni annyit jelent, mint Istennel viszonylatban lenni. Az állathoz Isten a teremtés napjaiban szólt utóljára. Az emberhez azonban, amint megteremtette, nyomban szólni kezdett és szól szüntelenül. A szólás más, mint a beleszólás. Isten első szólása az emberhez az áldás szava volt, amellyel a földet az ember uralma alá adta. Az ember életébe való beleszólás a bűneset után következett: „Hol vagy Ádám?“ Isten utolsó szava pedig az emberhez az ítélet nagy napján lesz.

Isten tehát azért szól közbe, azért fordítja el figyelmét angyalairól és foglalkozik velünk, bűnösökkel, mert Ő szeret minket. Isten beleszólása a kegyelem ténye.

2. Mikor szólt bele Isten az életünkbe? Ott és amikor Nekik tetszik. Elmondhatjuk azt is, hogy mindig. A gyermeki életforma különös alkalom erre, mert akkor fogékonyak vagyunk a hitre. Az öregség is ilyen alkalom, mert akkor meg a halál előhírnökei, a betegségek előkészítenek bennünket a magunkba szállásra. Isten mindig a bűn miatt szólt bele az életünkbe, mi pedig a bűn miatt vagyunk alkalmatlanok az Ő beszédének megértésére. A keresztyén embernek egyenesen idomítania kell magát, hogy meg tudja hallani, amit Isten szól hozzá.

3. Istennek megvannak a saját isteni módszerei, saját isteni nyelve, kijelentése, amit meg lehet érteni. A vallásitanítás, a keresztyén családi élet, a keresztyén közösségek azok a helyek, ahol ezeket a módszereket tanítják, — emberi módon, gyarló módon, de tanítják. Az Ő beleszólásának megtanulása „lelki dolog“, a testi ember számára pedig „bölcsöség“. Szerkezeti elváltozásnak kell lelkünkben végbemenni, kockázatot kell vállalnunk, mintegy a gyenge jégre kell rálépnünk, ha Isten nekünk szóló beszédét ezentúl érteni akarjuk. Könyörögnünk kell: Uram, mutasd meg nekem a Te hatalmadat!

Általában kétféle nagyszabású módszere van erre Istennek: az Ige meg a gondviselés. Amikor a tulajdon életünkben találkozunk ez a kettő, amikor Isten gondviselésének megtapasztalását a reávilágító Ige fényében megértjük, akkor kétségkívül tudjuk: Isten megszólított. Egymagában sem az Ige, sem a gondviselés nem képes a hitetlen ember előtt nyilvánvalóvá tenni Isten beszédét, de a kettő együtt olyan hatalom, amelynek nem lehet ellenállani.

4. Az eredményeket illetően tudnunk kell, hogy az igehallgatás veszedelmes dolog. Járhat azzal a következménnyel is, hogy megkeményíti a szívedet. Ha Isten hiába szólt bele az életedbe, akkor nagy

hajok következnek. A szelid bebeszélés után Isten szeretete csapásokra kényszerül, hogy felébresszen dermedt álmodból. S jaj neked, ha akkor sem ébredsz fel, mert akkor majd az utolsó ítélet szava fog felrettenteni.

Ha el tudad fogadni Isten beszédét, akkor Ő kegyelmesen mindig szólni fog hozzád. Erre nagy szükséged van és imádkoznod kell érte továbbra is. Péter hitt az Úr Jézus Krisztusban, de még megtérése után is hányszor kellett Istennek bebeszólnia az ő életébe. Nincs olyan egyenes irányú keresztyén élet, amelynek ne volna szüksége állandóan Isten bebeszolására.

Közeledés Istenhez.

(Ifj. dr. Szabó Aladár előadása)

Alapigék: Jakab 4, 8. — Lukács 15, 11—20.

A keresztyén igehirdetés szereti hangsúlyozni a közeledés isteni oldalát. Nagyon helyesen. Mi hiába keressük Őt, mert ha Ő nem közeledik hozzánk, akkor nem lesz Vele találkozásunk. És most Jakab levelében Isten azt üzeni: „Közeledjétek Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok!” Tehát Isten közeledésre hív fel bennünket is. Mindegyikünknek tudnia kell, vajjon ő engedelmeskedett-e már ennek a felhívásnak. Testvérem, közeledtél-e már Istenhez. Istennél vagy-e már, vagy pedig távol vagy tőle? Lehet, hogy naponta imádkozol, templomba jársz, résztveszel a gyülekezeti életben, talán lelkipásztor vagy és sok ébredési konferencián is voltál már és mégis: távol vagy Istentől. Mindennél fontosabb, hogy határozottan válaszolni tudj erre a kérdésre.

Minden nyomorúságunknak oka az, hogy távol vagyunk Istentől. Mert „ha Ő velünk van, kicsoda ellenünk?” (Róma 8, 31.) Ha valóban „az Úr az én világosságom, kitől félek? Ha tábor vesz körül, nem fél szívem, — habár had támad reám, mégis Őbenne bízom én!” (Zsoltár 27, 1. 3.) Elmondhatod-e ezt te magadról, testvérem? El mered-e mondani a 73. zsoltár 23. versével: „Én mindenkor Veled vagyok, Úram, Te fogod az én jobbkezemet. tanácsoddal igazgatsz engem!”

Ha nem mondhatod el mindezt magadról, vajjon elhatározad-e már magadat rá, hogy megpróbálsz? Nyilván az hozott erre a konferenciára, hogy megoldatlan életedre választ keresel. Talán már megfogamzott benned az elhatározás, hogy ezentúl Istennek akarsz élni. De a sátán ott áll mögötted és meg akarja gátolni, hogy elhatározásod valóra váljék. Azt mondja, hogy ráérsz. Eléd tárja a nehézségeket. Mit fognak mondani mások? A családod; a környezeted, a feljebbvalóid. Mi lesz, ha mindent kockára téve egyedül Istenre bízod magadat?

Isten Igéje ellenben sürget. „Keressétek az Urat, mig megtalálható, hívjátok Őt segítségül, amig közel van. Hagyja el a gonosz az ő útját és térjen az Úrhoz és könyörül rajta, mert Ő bővelkedik a megbocsátásban” (Ezsaiás 55, 6. 7.). A kegyelemnek megvan a maga ideje és előbb-utóbb letelik. Isten most eléd jött. Már eddig is eléd jött: az Úr Jézus élete, halála, feltámadása mind azt hirdeti, hogy Isten eléd jött. Ő már megtette az út legnagyobb felét, hogy veled találkozzék. Te nem tennéd meg a döntő lépést, hogy kezet foghass Vele?

Ahogy Isten megszólított. (Bizonyoságtételek)

Alapigék: I. Móz. 3. r. 9. v., Ap. esel. 22. r. 7. v.

A konferencia programjában két alkalommal szerepeltek bizonyoságtételek. Az első csoportban öt bizonyoságtételevől beszélt, „amire nem számított”. Feltárták azokat a váratlan, megdöbbentő, meglepő eseményeket, amelyekkel Isten felé vezető útvonalon találkoztak. A második csoportban négy bizonyoságtétel hangzott el, „Ahogy Isten megszólított” cím alatt. Ezek a bizonyoságtételek azt mondták el, hogy Isten miként munkálkodott az életükben, hol gyengéd atyai türelemmel, hol kemény szeretettel, amíg a Sátán oldaláról át tudtak állani Isten oldalára.

A bizonyoságtételeket Eesedy Aladár tahitótfalusi lelkipásztor a következőkben foglalta össze:

1. Azt látjuk, hogy Isten tényleg megszólít embereket. Van szája, van beszéde, szólni tud hozzánk. Vagy pedig az összes bizonyoságtételevől hazudtak. Idejött az ország különböző részeiből egy pap, egy író, egy tanár, egy kisiparos, egy háziasszony, egy kántortanító, stb., csak azért, hogy itt nekünk hazudozzék Istenről. Ugye, ez nem valószínű. Kénytelenek vagyunk hát elhinni, hogy Isten tényleg megszólít.

2. Isten személyesen szólít meg. A neveden szólít. „Zákeus, jöjj alá!” Vagy: „Saul, Saul!” Máskor: „Lázár, kelj fel!” És így tovább a Biblián keresztül mind a mai napig.

3. Isten belsőképpen szólít meg. Titokzatosan szól hozzám. Többen vannak együtt, a könyökük egymást éri az evangélizáció alatt is, és az egyiknek majd kiugrik a szíve, míg a másik abból semmit sem vesz észre.

4. Isten ellenállhatatlanul szólít meg. Mi ellen-szegülni próbálunk, de Ő egyszerűen foglyul ejt bennünket. A bálnát, mint tudjuk, szigonyval szokták vadászni. Belelövik a szigonyt egy hosszú kötéllel. A bálna fickándozni kezd, viszi magával a hajót is, de a szigony benne van a testében, csakhamar kénytelen megadni magát. Ha mi ellen tudunk állani, akkor ez azt mutatja, hogy még csak emberek által végzett előkészítő munka folyik bennünk, de a Szent Lélek szigonya még nem ért utól.

Ha aztán Isten tényleg megszólít, akkor olyasmire kényszerít, amit mi nem szeretünk megtenni. Bűneinket nézni, ami nem kellemes. Kényszerít megragadni a Krisztusban kínált kegyelmet. Kényszerít elutazni, hogy bizonyoságot tegyünk róla. Tudjuk, hogy dicsekedőnek, képmutatónak, bolondnak vagy más egyébnek fognak mondani minket, mégis kénytelenek vagyunk kiállni az emberek elé és elmondani, ami velünk történt. Ha nem engedünk ennek a parancsnak, utána nem találunk békességet. Akkor aztán alig várjuk, hogy Isten újra alkalmat adjon nekünk a bizonyoságtételre.

5. Isten céltudatosan szólít meg. Ő azt akarja, hogy gyümölcsöző életünk legyen. „Több gyümölcsöt” akar tőlünk. Jaj, ha az életünk meddő találna lenni.

Harcok Isten oldalán.

(Bakó László szegedi lelkipásztor előadása)

Alapige: II. Tim. 4. r. 1—3. v.

Hát lehetnek egyáltalán harcok Isten oldalán? Az ember úgy képzelné, hogy Isten oldalán nyugalom van. A Sátán is ezt akarja velünk elhitetni. Ő azt akarja, hogy ha átállottunk Isten oldalára és mégis

harcra kerül a sor, akkor hazugságnak higyjük egész átpártolásunkat és elcsüggedjünk.

Amig testben járunk, az Ige szerint mindig lesznek harcaink. Erről tanuskodik Pál is, a II. Timotheus levél 4, 6—8. verseiben. Ő figyelmeztet arra is, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyük végbe“ üdvösségünket (Fil. 2, 12), s hogy a Jézus Krisztus „jó vitézei“, katonái legyünk.

Ilyen harcokról mindnyájan tanuskodhatunk. Lássuk, hogy milyen harcai vannak például a lelkipáztornak?

Vádol a szív. Alkalmatlannak érzem magamat. Tehertétel vagyok magamnak, gyülekezetemnek, családomnak. Túl vagyok a döntésen, átjutottam Isten oldalára, mégis úgy érzem, hogy alkalmatlan vagyok, Közel állok a kétségbeeséshez. Milyen jó ilyenkor meghallani a II. Kor. 12, 7—10.-ből: „Hogy el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala... elég néked az én kegyelmem... nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségemmel... mert amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős“.

Máskor meg nagyon is alkalmasnak érzem magamat. Eredményeket, sikereket érek el. Szinte nem is érzem már szükségét Isten segítségének. Elég kezd lenni nekem a magam ereje. Jó ilyenkor megérteni az I. Kor. 10, 12—13.-ből: „Aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék“ stb.

Néha kifutnék a világból, máskor nagyon is ragaszkodom hozzá. Néha apróra szedem bűneimet, levágom a százfejú sárkány kilencvenkilenc fejét, hogy mindegyik újra kinőjön sokszorosan. Elfelejttem, hogy „nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk, hanem... a sötétség világbírói, a Sátán ellen“. Nem látom a fától az erdőt. Ilyen vagy olyan bűn ellen harcolok, holott a bűn, a Sátán ellen kellene küzdenem. Máskor meg az kísért, hogy „mindent szabad nekem...“ Pedig a szabadság álarcában a szabadság akar megejtetni. Igaz, „minden szabad nekem“, de csak ha tudom, hogy „nem minden használ, — minden szabad nekem, de én nem adatom valakinek hatalma alá“ (I. Kor. 6, 12).

Az Isten oldalán tulajdonképpen nem is valami ellen, hanem Valakivel kell harcolni. És csak az a fontos, hogy Tőle senki és semmi el tudjon választani (Róma 8, 39) a harcban. Életünk végéig kell ezt a harcot folytatnunk, naponta megújuló bizonyosságtétellel.

A R. Gy. E. B. T. közgyűlése.
II. Kor. 5:11—21.

Nagy és bensőséges érdeklődés mellett ment végbe ezután a konferenciát rendező Református Gyülekezeti Evangélizáció Barátai Társaságának rendes évi közgyűlése. Bereczky Albert elnöki megnyitóját a Társaság jeligéjének, a II. Kor. 5, 11—21. verseinek felolvasásával kezdte. Hálaadással kell leborulnunk Isten előtt azokért a gazdag áldásokért, amelyekkel az elmúlt nehéz esztendőben a Társaság munkáját megajándékozta. És fel kell ismernünk, fel kell tárunk kudarcainkat és megszégyenüléseinket is, „mint akik nem járunk hamisságban“.

Békefi Benő olvasta fel ezután az ügyvezetői jelentést. Ismertette az evangélizációs tevékenység ezévi történetét és tapasztalatait, — a küzdelmeket, amelyeket Isten segítségével meg lehetett vívnia, s a nehézségeket, amelyeket Ő kegyelmesen elhárított a munka

elől. Evangélizációra való meghívás annyi érkezett, hogy a meghívásoknak csak egy kis részét lehetett elfogadni. Ezért legfontosabb arra kérni az aratás Urát, hogy „küldjön munkásokat“. A Nyírségi Virasztó, a Jer Velünk és a Társaság egyéb kiadványai lényegesen megerősödtek. A Magdaleneum (a bukásból Krisztus által menekülni vágyó nők otthona), továbbá a szödligeti Megbékélés Háza is áldott eredményekkel zárhatta le a múlt évet. Az idén Miskolcon egy nagyértékű adomány segítségével missziós telepet készül felállítani a Társaság, Komáromban pedig az ottani egyházközség kérésére diakonissza nevelő-otthont.

Az ügyvezető jelentése nyomán a közgyűlés hallgatói előtt teljesen indokoltá lett a jövendölés, hogy a Szent Lélek nagy magyar ébredés ajándékát igéri nekünk s hogy az evangélizálás ennek az ébredésnek Istentől küldött, hatalmas eszköze. Bejelentette, hogy a Társaság az ügyvezetői jelentést rövidesen nyomtatásban is kiadja.

Esti áhitat: Isten toborzása.

(Tartotta: Bereczky Albert budapesti lelkipásztor)

Alapige: II. Kor. 2, 14.

Miért toboroz Isten? Kiket toboroz? Mit tegyünk, hogy Ő besorozzon minket? Mivégre toboroz Isten?

1. A Biblián végesvéig Isten kikeresi, toborozza és felavatja a maga harcosait. Mózes megrendítő tusakodást folytat, minden kifogást felhoz Isten hívásával szemben s amikor kifogy az érvekből, még akkor is így szól: „Küldj, akit akarsz!“, csak ne engem.

A Sátán, ha már nem tudja bűnbánatunkat megakadályozni, akkor legalább segít nekünk bűnbánatot tartani. Azt akarja velünk elhitetni, hogy a hatalmas Istennek nem lehet szüksége reánk, nyomorult bűnösökre.

Az Ige azonban mást mond, ugyanakkor pedig nagy megalázkodásra int bennünket. Mikor az Úr virágvasárnapján bevonulni készült Jeruzsálembe az olajfák hegyéről, elküldte két tanítványát a legközelebbi faluba, hogy hozzák el számára azt a megkötözött szamarat, amelyen ember még nem ült. „És ha valaki kérdez titeket, miért oldjátok el? ezt mondjátok: Mert az Úrnak szüksége van reá.“ Úgy van, az Úrnak reánk is szüksége van, mint erre a számarra, hogy hordozói legyünk az ő evangéliumának.

Csodálatos Istennek ez a kegyelme. Mert ha nekem angyal hirdette volna az Igét, azt feleltem volna: könnyű neked, angyal létedre Istenről beszélni! Isten úgy végezte, hogy hozzám hasonló, szegény bűnös ember hirdesse nekem a megváltás örömhírét. Innen van a Pál vallomása: „Isten bennem akarja megmutatni legelőbb az Ő teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hiendenek Benne az örök életre.“ Isten „a bűnösök közül az elsőt“ akarja felhasználni, az evangélium hirdetésére, hogy „megtartsa a bűnösöket“.

Békességem próbája az, hogy vajjon felhasználna engem az Úr? **Hiábavaló:** ez a legitéletesebb kifejezés az Igében. Senkisem kapta az üdvösséget élvezeti cikknek. Tudd meg, hogy horog vagy, Isten másokat akar általa halászni!

2. A II. Kor. 3, 4—6. megmondja, hogy Isten kiket toboroz. Ő fordítva soroz, mint a katonák. Ő az „alkalmatlanokat“ sorozza be. És addig marad-

hatsz az Ő hadseregének tagja, amíg „alkalmatlan“ vagy. Ez áll mindhalálig. Mikor elkezded magadat alkalmasnak érezni, már nem használhat Istent.

Az Isten harcára senkisémmel alkalmas. Az összes emberi képességek csak akadályai annak, hogy Isten szolgálatára alkalmasok legyünk. Minden emberi, természeti képességemet „sárnak és szemétnak“ kell ítélnem, hogy a Krisztust megnyerjem.

Használható az, aki egészen összetört, mert megismerte önmagát, az Ige tükrében. De ez még nem elég. Ebből az összeroskadásból Isten kegyelmének megismerése által újjá is kell épülnöm. Isten nem használhatja a világ okosait, erőseit, tehetségeseit, előkelőit. Az I. Kor. 1, 26—29.-ben kihirdeti: Ő a világ bolondjait, erőtleneit, nemteleneit, megvetettjeit, a semmiket választotta ki magának, hogy a bölcséket, erőseket a valamiket megsemmisítse.

3. Mit tehetünk hát, hogy Isten mégis besorozzon? Megmondja Ő a II. Kor. 3, 17. 18. v.-ben. „Az Úr dicsőségét fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk!“ Ha a magam arcát, a magam bűnét szemlélgetem csupán, nem használ semmit. „Vajjon elváltoztathatja-e arcát a szerecsen és a párduc az ő bőrének foltosságát? Ha igen, úgy ti is...“ Ha a párduc a foltjait dörzsölgeti, csak még fényesebbek lesznek azok, még jobban kitűnik az ő párducsa. Inkább Krisztusra nézzünk tehát, mi lelki szerecsenek! Nem átalakított, hanem az Úr Lelkétől átalakult élet tesz használhatóvá az Ő számára. Ne az legyen a kérdésünk, hogy mit tegyünk Isten országáért, hanem hogy **mivé legyünk** érte!

4. Isten győzedelmes harcra toboroz. „Istennel győzedelmet nyerünk“ (Zsolt. 60, 14). Az ellenség hatalmával szemben „előmbe jön az én kegyelmes Istenem“ (Zsolt. 59, 11). Ne féljete, hirdeti Ő, hanem „biztatok, mert Én meggyőztem e világot“. Nemcsak a körülöttem lévő, hanem a bennem lévő világot is legyőzte az Úr.

És toboroz Isten a **Vele együtt való** harcra. Jézus Krisztus olyan vezér aki nem küld, hanem vezet. Velünk együtt harcol. Milyen meglepő az evangéliumokban leírt életrajz befejezése! Nem halállal végződik, hanem azzal, hogy Jézus megjelenik és itt van! Soha el nem hagyja az Ővéit. Megigéri, hogy „meg fogjuk Őt látni, amint van“ és addig is drága zálogul nekünk adja a Lélek biztatását: ne féljete, Ő veletek van, veletek tür, veletek harcol.

Testvérem, Isten most is itt toboroz. Nem akarsz felcsapni? Nem akarsz belépni az Ő hadseregébe?

Harmadik nap: Isten oldalán

Reggeli áhitat: Isten színe előtt.

(Vezette: Békefi Benő lelkipásztor)

Alapige: II. Tim. 4, 1.

Az embertől jövő áldás mindig rész szerint való, erőtlen. Nem igazi együttlét az, ha mi csak egymás színe előtt jelenünk meg. Isten színe elé kell nekünk járulnunk. Mert minden jó adomány és tökéletes ajándék a világosság Atyjától száll alá. Vajjon Te odaálltal-e már Isten elé? Állj elébe mennél hamarabb, mert bizonytal megoldódik általa a Te életed is!

Az Isten színe elé járuló embert kettős kísértés fenyegeti. Valaki nagy bátran akar odamenni, mint Mózes az égő csipkebokorhoz. Akkor azonban meghallja a parancsot: „Olld le saruidat!“ Isten elé csak leborulva, meztláb mehetünk, mert „ez a hely szent hely“. Bátorságod mellé félelemre van szükséged, ha Isten elé akarsz menni.

A másik kísértést Ézsaiás tapasztalta meg, amikor Istent megpillantotta: „Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajku vagyok... és a seregek Urát látták szemeim!“ Ekkor Isten elküldi az Ő angyalát, hogy az oltárról vett eleven szénnel „tisztává tegye“ a hívót és lehetővé tegye közeledését.

„Isten és a Jézus Krisztus elé...“, olvassuk az alapigében. Krisztus nélkül nem állhatnánk Isten elé. Az ember keserű, bűnös szíve Krisztuson át láthatja az Atyát. Krisztus az Út. „Aki Engem látott, látta az Atyát“.

Vajjon mi tart téged vissza, hogy Krisztuson át Istenhez indulj? Mondd, ha tudod: értem nem halt meg Krisztus! Nézz sebeire és mondd: engem nem szeret az Isten. Ha pedig szeret, mert Krisztus meghalt érted, akkor mi tarthat vissza Tőle?

Talán azért nem mersz közeledni, mert vétkeztl. De hát ki más veheti le rólad nyomorúságod, bűneid terhét? Nem akarod, hogy neked is szóljon a 32. zsoltár örömmélete: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett, boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít...“ Hallgasd csak: „Míg elhallgattam bűneimet, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt... aztán bevallám Neked vétkeimet és Te elvetted rólam bűneimnek terhét!“ (1—5. v). Ezt helyettesít senki el nem végezheti: neked személyesen kell megjelenned Isten színe előtt.

Ebben a megjelenésben pedig csodálatos ígért van. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Őhöz, mert meg fogjuk Őt látni, amint van“ (I. János 3, 2). Isten előtt való megjelenésednek az lesz a következménye, hogy minden kérdésed megoldódik. Nem akarod megpróbálni?

Békesség Isten oldalán.

(Horkay Barna nagyszöllősi lelkipásztor előadása)

Alapigék:

János 14, 27., II. Kor. 5, 18—21., Ef. 2, 12—17., Róma 5, 1., Fil. 4, 6—7.

A mai háborús világban legjobban békességre vágyakozik az ember. A békét külső eszközöktől várjuk. Pedig amit a világ békének nevez, az nem békesség. Viszont vannak szívek, amelyekben a mai rettenetes zűrzavarban is békesség van.

Isten békessége szívbeli állapot. Nem függ külső körülményektől. Csak attól, hogy milyen viszonyban vagyok Istennel. Ezt megszerezni nem lehet, ezt Isten ajándékkal adja. „Nem úgy adja, mint a világ adja“.

Isten folyton kínálja az Ő békességét. De csak úgy adhatja nekem, ha hajlandó vagyok Vele kibékülni. Ki kezdje? Milyen jó ilyenkor egy közvetítő, aki egyengeti az utat. Aki meggyőz engem, hogy én vagyok a hibás, nekem kell kezdenem.

Istennel is így kell kibékülni. Mert vajjon Ő bánt-e meg engem napról-napra? Ő vétkezik-e ellenem szakadatlanul? Ugye nyilvánvaló, hogy nekem kell kezdenem a békélést. Sok ember úgy próbálja megkerülni ezt a kérdést, hogy beáll gyülekezeti munkásnak. Hiába. Amíg bűnösségem kérdését Istennel személyesen el nem intéztem, addig szívemben nem lehet békesség.

És látod, Isten már régen elkezdte a kibékülést. Krisztust „bűnné tette értem“. Krisztus megbűnhődött helyettem, elvette az én bűnömöt. És ez a Krisztus hív az Atyához, hirdeti, hogy Ő már megbocsájtott, nem haragszik, „megölte az ellenségeskedést“.

A Sátán persze nem akar belenyugodni abba, hogy már békességem van Istennel. De Krisztus gondoskodott rólam ebben a vonatkozásban is: „Senki sem ragadhatja ki őket az Én kezemből“. Ha a kibékülés után vétkezem, fáj a szívem és borzalmas a szégyen, de a kárhozattól immár nem féltetek. „Isten nem veszi vissza az Ő békességét“. Az Ő békessége „minden emberi értelmet felülhalad“ és Ő nem engedi, hogy a világ játékszerévé legyek. Mint a tenger felszínén, a szívem felszínén is lehet nyugaltság, de a mélységben már Isten megzavarhatatlan békessége honol.

(Folytatása következik.)

Szereti-e Ön a Zsoltároskert c. folyóiratot?

Mutassa meg ezt azzal, hogy a folyóirat 1941. és 1942. évi előfizetési díját: 2—2 Pengőt haladéktalanul küldje be a Zsoltároskert szerkesztősége címére a 72.389. sz. csekklapon. Tettében megnyilvánuló feleletét várjuk!

A csekklapon küldött pénz mentes a 10 fillér kikézési díj fizetése alól.

Kérjük szépen a 72.389. számú csekklapot kérni és használni a postán.

PÁNI ÖDÖN

vízvezeték és csatornázási vállalata

Kolozsvár

Tordai-út 70.

Bartalis István

úri- és egyenruha szabósága,
magyar ruhák speciális
készítési helye.

Kolozsvár, Egyetem-u. 1 sz.

Zeneművekben a leggazdagabb választékot

KIRÁLY könyvkereskedésében

talál. Nézze meg feltétlenül.

Cím: Kolozsvár, Mátyás Király-tér 15 szám.

A Kolozsvári kir. ügyészség

ZSOLTAROSKERT

Kinyomtatását, terjesztését,
engedélyezem.

Komoly és szép klisé munkák
KERESZTES JÓZSEF kliségyárában
készülnek. — Kolozsvár, Vár-u. 2. sz.

GRAFIR

Címfestészet és üveggravírozás.

Tulajdonosok:

KASSAY SÁNDOR, VERESS BÉLA,
GAÁL JÓZSEF

Kolozsvár, Villamos-utca 7 szám.

Sok szegény ember áldja

Vetésy Imre

fűszerkereskedőt

jó árujáért, pontos kiszolgálásáért.

Kolozsvár, Szent István-út 64 szám.

Mindig jó árut kap

az

ERZSÉBET-illatszertárban

Kolozsvár, Mátyás Király-tér 29. sz.

Úridivat cikkek nagy választékban!

Férfi fehérneműt méret után,
hozott anyagból is készítünk.

Tekintse meg olcsó árainkat!

Végh Sándor „SZOLID”
úridivat üzlete

Kolozsvár, Mátyás király-tér 1 sz.